

Dirbti iš meilės

Opus Dei prelatas vysk.
Ksaveras Echevaria ką tik
paskelbtos popiežiaus
Pranciškaus enciklikos
„Laudato si“ šviesoje primena
šv. Josemarios mokymą apie
darbą.

2015-06-25

Naujoji Šventojo Tėvo enciklika
siejasi su pirmosiomis Šventojo Rašto
eilutėmis: Dievas sukūrė žmogų –
vyrą ir moterį – ir *apgyvendino jį
Edeno sode, kad jį dirbtų ir juo
rūpintųsi* (Pr 2, 15). Po to paeiliui

sukūrė visus gyvūnus *ir atvedė juos pas žmogų parodyti, kaip jis juos pavadins* (Pr2, 19). Tai – Dievo meilės aktas, pasitikėjimo kiekvienu žmogumi išraiška, pavedimas plėtoti galimybes, kurias Jis pats suteikė savo kūriniams.

Kiekvienas iš mūsų yra kūrinijos saugotojas. Kaip primena Popiežius, Dievas žmogų apgyvendino tame sode ne tik tam, kad žmogus rūpintųsi sodu, tačiau ir tam, kad skintų savo darbo vaisius: „žmogaus įsiterpimas, kuris skatina išmintingą kūrinijos vystymąsi, – tvirtina popiežius Pranciškus, – yra pats geriausias kūrinijos puoselėjimo būdas, nes kai prisidedame prie galimybių, kurias Jis pats suteikė kūrinijai, įgyvendinimo, esame Dievo įrankiai“ (*Laudato si*, 124).

Jeigu žmonija dėtų pastangas įgyvendinti Kūrėjo planą, kiekvienas kilnus žmogiškas užmojis taptų

įrankiu puoselėti pasaulio vystymąsi
ir žmogaus orumą.

Igyvendiname Dievo planą, jeigu
dirbame gerai, trokšdami tarnauti
kitiems, iš meilės Dievui ir artimui.
Be abejonės, įsiterpia ir kitos
paskatos: būtinybė išlaikyti save ir
savo šeimą, didžiadvasiškas
troškimas padėti pagalbos
reikalingiems, žmogiško tobulumo
siekis kurioje nors veikloje ir
panašiai; tačiau Popiežiaus kvietimas
mums primena, kad esame pašaukti
dar kilnesniam tikslui – tam tikru
būdu bendradarbiauti su Dievu
žmonijos atpirkimo darbe.

Kaip tik šiuo metu švenčiame
keturiasdešimtąsias šv. Josemaríos de
Balagero, švento kunigo ir Opus Dei
steigėjo, mirties metines. Jis visam
pasauliui skelbė iš meilės atlikto
darbo evangelinę vertę. Esu
liudytojas to, kaip šv. Josemaría
stengėsi pats gyventi savo mokymu

apie darbą iki pat žemiškojo gyvenimo pabaigos.

„Didžioji žmogaus privilegija yra gebėjimas mylėti, įveikiantis trapumą ir laikinumą“, knygoje

„Kristus eina pro šalį“ rašė šv.

Josemaria. Ir pridėjo: „žmogus negali apsiriboti darymu, daiktų gaminimu. Darbas gimsta iš meilės, parodo meilę, yra skirtas meilei.

Atpažinkime Dievą ne tik gamtoje, tačiau savo pačių darbo, savo pastangų patirtyje. Taip darbas virs malda, padėkos aktu, nes suvoksime, kad esame paties Dievo apgyvendinti žemėje, Jo mylimi, Jo pažadų paveldėtojai“.

Darbu, priklausomai nuo to, kur jį nukreipiame, galime griauti arba puoselėti žmonių orumą, saugoti arba iškreipti prigimtį, tarnauti artimui arba atsisakyti tai daryti.

Darbo teikiamą orumą puikiai supranta tie, kurie kenčia bedarbystę

arba pajamų trūkumą. Todėl susiduriantys su bedarbyste turi nuolatos atsidurti krikščionio maldose ir būti krikščionio rūpestis. Kaip tvirtina Popiežius, padėti vargšams ir be darbo likusiems pinigais „visada turi likti laikinas sprendimo būdas labiausiai neatidėliotinoms problemoms spręsti“. Vis dėlto, pagrindinis tikslas „turėtų būti padėti jiems gyventi orų gyvenimą dirbant“ (*Laudato si*, 128). Enciklika taip pat primena mums, kad „liautis investuoti į žmones, siekiant vien didesnės trumpalaikės finansinės naudos yra labai nuostolinga visuomenei“ (*ten pat*).

Benediktas XVI teigė, kad krikščionis yra „reginti širdis“. Dirbant ekonominis veiksmingumas, be abejonės, yra svarbus kriterijus, tačiau ne vienintelis: krikščionis įdeda savo širdį į darbą dėl to, kad taip darė Kristus, stengiasi tarnauti kitiems ir taip šlovina savo Kūrėją.

Tik kaip tarnystė suprastas darbas,
kurio tikslas yra žmogus, kuris
įgyvendinamas iš meilės Dievui, gali
atverti žemiškosios ir amžinosios
laimės horizontus mūsų laikų
vyrams ir moterims.

Bernardinai.lt

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/dirbti-is-
meiles-2/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/dirbti-is-meiles-2/) (2025-08-08)